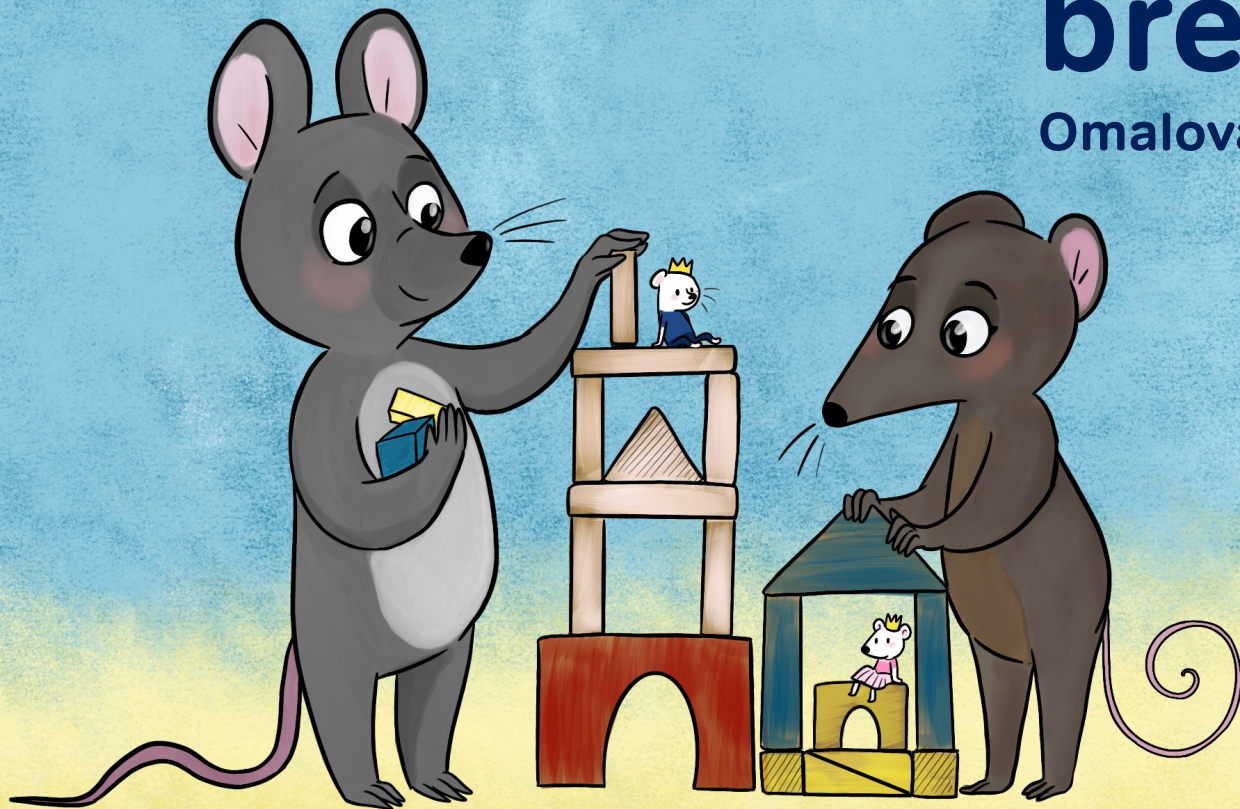

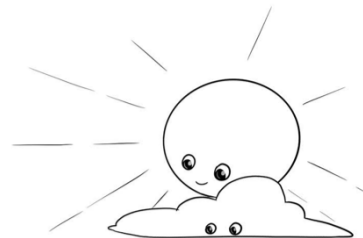
I hrdinové brečí

Omalovánka

Autor: Alicja Safarzyńska-Płatos
Ilustrace Ksenia Potępa
Překlad Renata Wolff

Navrženo společností Eurochild
Scan the QR code for other languages!

I hrdinové brečí

Omalovánka

Bylo krásné počasí, začalo jaro. Ptáci pletli z větviček nová hnízdečka pro svá ptáčata. Stromy se kolébaly v teplém větru.

Najednou byl v lese slyšet velký rámus. Malá Myšice se schovala v teplém kožíšku své Mámy. „Já se bojím!” zapištěla. „Já také,” odpověděla Máma. „Ale podívej se, jak máme měkoučké kožíšky a jak dobře je být spolu. Hned je nám lépe.”

Malá Myšice si utřela slzy a ještě blíž se přitulila k

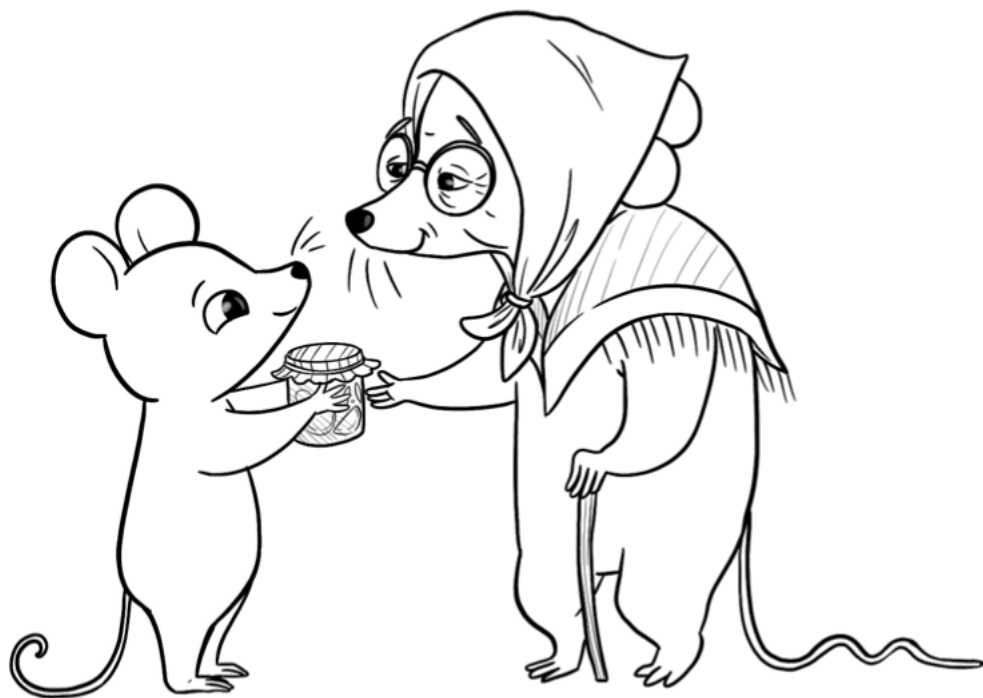

Mámě.

„Pojd' uvařit boršč,” řekla Máma.

**„Ne všechno, co se kolem nás děje, závisí na nás,
a proto bychom se měly zabývat jen tím, na co
máme vliv.”**

**Malá Myšice pomohla Mámě oloupat zeleninu.
Snažila se nakrájet mrkev na co nejtenčí plátky.
Vařit s Mámou bylo úžasné – úplně jako kdyby celý
ten lesní rámus najednou zmizel. Potom Máma
nalila horký boršč do zavařovaček a společně ho**

odnesly sousedům, kteří také měli z rámusu v lese strach. Všem se hned udělalo lépe, když měli bříška plná teplé polévky.

„Miláčku, zabal si své věci. Musíme najít bezpečnější dům,” řekla Máma.

„Já nechci, Mami, chci zůstat ve svém pokojíčku,” zapištěla malá Myšice.

„Já to chápu, broučku,” odpověděla máma.

„Občas musíme ale dělat věci, na které vůbec nemáme chuť.”

Malá Myšice se rozbrečela. Musela tady nechat

všechny svoje oblíbené hračky a knížky, vzala si s sebou jen oblíbeného králíčka. Máma ji chytila za ruku.

„Miláčku, to jsou jenom věci,” řekla vřele. „Všechno se může koupit nebo znova postavit. Nejdůležitější je, že máme sebe.”

„Proč s námi nejde Táta?” ptala se Myšice.

„Táta je hrdina,” odpověděla Máma.

„Musí zůstat tady a chránit les, abychom měly kam se vrátit. Je silný a statečný a bude na nás pořád myslet.”

„Ale já chci, aby šel s námi!” rozbřečela se Myšice. „Já také, ale existují věci, za které by se mělo bojovat. I když se kvůli tomu musíš vzdát toho, co máš rád. Říká se tomu statečnost – dělat něco, z čeho máš strach a co vůbec nechceš. Hrdinové jsou hodně stateční, protože dokážou překonat strach.”

„Já jsem také hrdinka. Půjdu s tebou, i když mám strach,” zapištěla Myšice, hodila si na záda raneček a pomohla Mámě s batohem.

„Je to pravda!” usmála se Máma.

„Jsi silnější a statečnější, než si myslíš! Jen si pam-

atuj, i hrdinové mají city, takže pokud se ti chce brečet, breč, a pokud se chceš smát, směj se úplně nahlas!”

Máma a dcera se vydaly na cestu. Foukal tak silný vítr, že občas ani nemohly jít, ale po cestě potkaly jiné vstřícné Myšice, které jim pomohly s batohem nebo nabídly horký čaj. Povzbuzovalo je to a necítily se osamělé.

„Mami, kde budeme bydlet?” zeptala se Myšice.

„Nevím, miláčku,” odpověděla Máma.

“Ale spolu to nějak zvládneme. Na světě je hod-

ně dobra a po každé bouřce vždy nakonec vyjde slunce, pamatuj na to.”

Cesta byla opravdu velmi náročná. Myšice dorazily na louku. Svítlo tady slunce a nebyl slyšet rámus z lesa.

Najednou se v trávě objevily divné podlouhlé čumáky. Malá Myšice se schovala za Mámu.

„Mami, co to je?” zeptala se. “Proč nevypadají jako my? Proč nerozumím, co říkají?”

„To jsou Myši Domáci, miláčku,” uklidnila ji Máma. “Žijí na polích a loukách. Nejsou stejné jako my, ale

pojd', zkusíme se s nimi domluvit.”

Myši Domáci se zvědavě koukaly na Mámu a malou Myšici. Pak jim začaly nosit různá semínka, obilí a jiné dobroty, které Myšice dosud neviděla. „Nabídní si,” Máma podala Myšici kousek divného semínka. Ze začátku ho Myšice nechtěla ani ochutnat, ale vzpomněla si na Tátu a na to, že hrdinové by občas měli dělat i ty věci, které nechtějí. „Není to špatné,” zapištěla Myška, když si ukousla malý kus. “Jiné než doma, ale ujde to.”

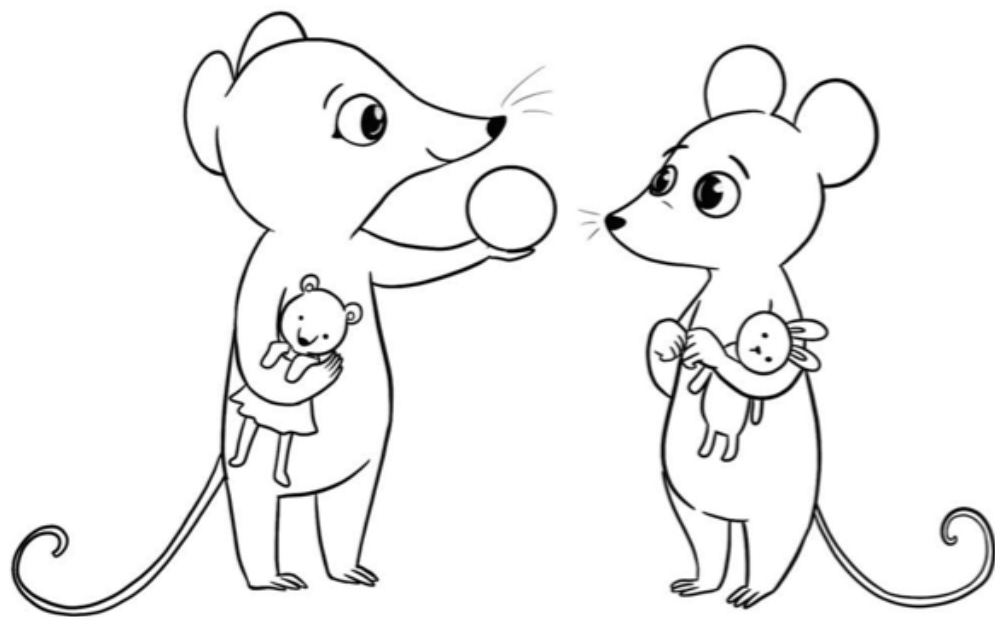
Myši Domáci pozvaly Myšice domů. Bydlely v malé díře a měly pouze jednu postel, takže Myšice mohla být pořád blízko Mámy.

„Byla jsem raději u nás doma,” zapištěla Myšice a objala Mámu.

„Já také,” povzdechla si Máma.

„Miluju náš dům a bojím se, zda pořád existuje. Ale podívej, co všechno jsme díky cestě zažily. Seznámily jsme se s Myškami a ochutnaly jsme nové věci.”

Myšice věděla, že Máma má pravdu, ale přesto jí bylo smutno. Stýskalo se jí po domově a po Tátovi.

**Vždyť i hrdinům se může stýskat!
Máma a Myšice se u Myší Domácích mohly cítit
jako doma. Malá Myška půjčila Myšici své oblečení
a hračky. Celá rodina jim hodně pomáhala. Malá
Myšice ale byla celá nesvá, když si hrála s cizími
hračkami a nosila cizí oblečení.**

**„Já vím, že je to pro tebe těžké,” řekla Máma, když
se jí Myšice svěřila.**

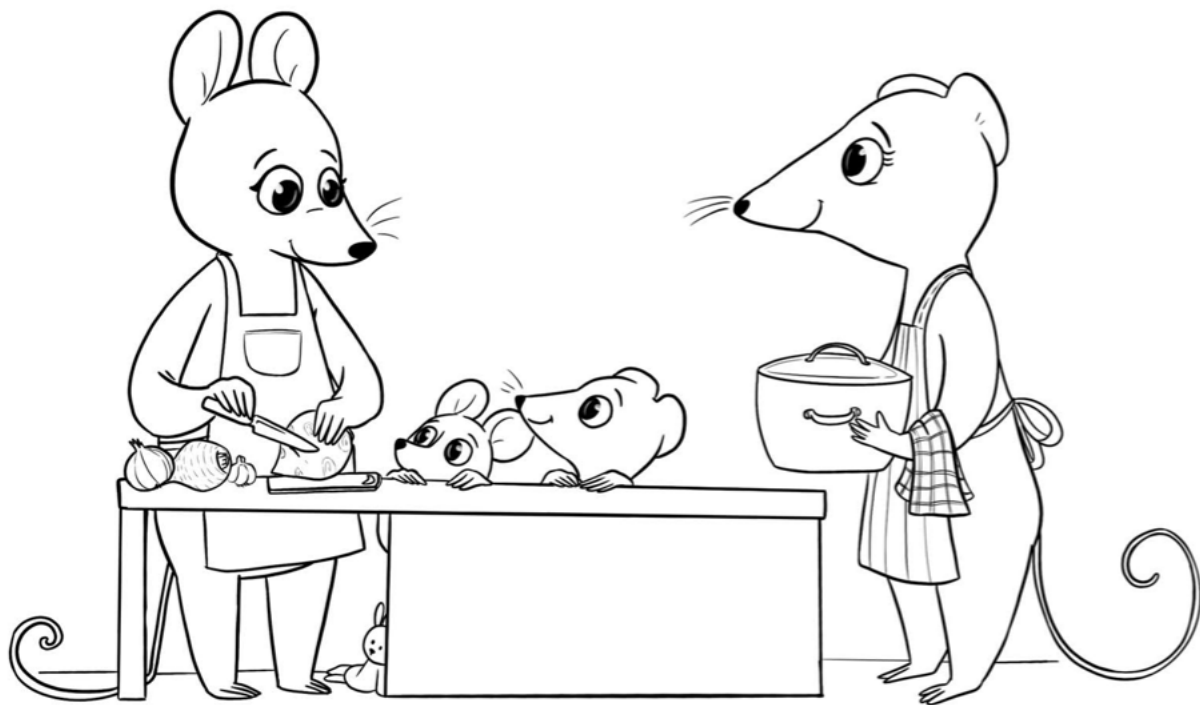
**“Občas je to takové a nenaděláme nic. Já bych
také byla raději s Tátou v našem domě a s našimi
věcmi.**

Myšice spatřila na maminčině tváři slzy. Vyndala z ranečku fotku Táty, kterou měla vždycky u sebe. „Mami!” zapištěla, „ty jsi také hrdinka! Víš co? Měly bychom dělat to, co můžeme a nemyslet na to, na co nemáme vliv. Uvaříme pro Myši boršč!”

A šlo se vařit. Když boršč začal bublat na ohni a jeho vůně byla cítit v celé díře, do kuchyně vběhla malá Myška s Mámou. A hned bylo všem veseleji.

„Až to všechno skončí, pomůžeme vám obnovit

Les,” řekla malá Myška.

„Máme hodně semínek, vyrostou z nich krásné stromy. Zase se budou kolébat ve větru a ptáčci se nově usídlí v jejich větvích.” I když Myšice ne vždy rozuměla myší řeči, tentokrát hned věděla, o co jde.

